

SZOLGÁLÓ SZERETET
1980

A SZABADEGYHÁZAK TANÁCSA
TAGEGYHÁZAINAK NAPTÁRA

SZOLGÁLÓ SZERETET

1980

Kiadja:

A MAGYARORSZÁGI SZABADEGYHÁZAK TANÁCSA

Felelős kiadó:

DR. NAGY JÓZSEF
a Szabadegyházak Tanácsának ügyvezető elnöke

Szerkesztő:

PÓCSIK BÉLA

Munkatársak:

**Ifj. Almási Mihály
Dobner Béla
Győri Kornél
Szücs József**

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva!

HU ISSN 0133-1930

Engedély száma: Á. E. H. 20 000/1979
Megjelent 8000 példányban, 13 (A/5) ív terjedelemben
Széchenyi Nyomda, Győr 79. K-836
Felelős nyomdavezető: Horváth Imre igazgató

életkönyvébe”. Ezért hát „ne azon örüljeteK, hogy az ördögök is engednek nektek, hanem inkább azon, hogy a ti nevetek fel van írva az élet könyvében”.

Te, Isten kegyelmében bízva bizonyos vagy ebben?

Dobner Béla

MENNYEI KÓRUS

Jelenések 5:6–14; 7:9–17

A hangokat rendszerint két csoportba szoktuk sorolni. Beszélünk zenei hangokról és zörejelekről. A zörejeleket most hagyjuk, amúgy is rendszerint negatív hatásúak. Zenei hang sokféleképpen létrejöhet. Vannak természetes zenei hangok, és vannak mesterségesen, bizonyos eszközökkel, hangszerekkel létrehozott hangok. Csodálatos a madárdal, és csodálatos lehet az ember hangja is. Ének, zene. Ezek a kifejezések örömet, vidámságot juttatnak eszünkbe. Sajnos van olyan „zene” is, amely csak kevés embernek szerez örömet, s ami „normális” megítélés szerint sokkal zavaróbb „zöreji”, mint a természetes zajok.

Ha több zenei hang – bizonyos rendben – egyszerre, együtt hallható, az már lehet szép. Ha több dallam énekelve, no meg hangszereken játszva ölelkezik egymásba, művészi összeszerkesztésben, az a zeneértő, de a zenét csak kedvelő hallgatónak is csodálatos élményt nyújthat. Mi minden benne van egy oratóriumban, szimfóniában, szonátában . . .?! Pedig ez csak földi zene!

Mennyei kórus, zenekari kísérettel! Több milliós angyalkar. Alkalmi „hangverseny”, bemutató. Mindezt természetesen korabeli hangszerek (hárfa, citera) emlegetésével és „új énekről” való beszámolóval tudja érzékeltetni a látnok.

Alkalmi kórusmű. A Bárány az imént vette át a trónon ülő kezéből a tekercset, s ezzel a megbízást a bűnös embervilág és a bűn miatt átkos mindenség fölszabadítására, megváltására. És a mennyben fölfakad a hálaének, a dicséret. A 24 vén „előénekel”: „Méltó vagy, hogy elvedd a tekercset . . .” Az angyalkórus visszahangozza: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”

A mennyben *nem lassú szoltárenekléssel telik az idő*, nem is mormoló *hosszas imádkozgatással*, mint olykor az imaórákon, hanem az eseményekhez, az új és új eseményekhez kapcsolódóan hangzik a *spontán dicséző új ének*.

A kórusmunka igen kicsiny részét teszi ki az előadás. Sokat, nagyon sokat kell tanulni, gyakorolni. A mennyben nincs énekóra, de van éneklés, mégpedig csodálatos. Mindenki tud énekelni! Ezen a téren is elvételik a munka fáradsága. Egy nehéz énekóra után hangzik igazán örömhírnek ez, azok számára, akik szeretnek ugyan énekelni, de nehezen megy nekik a tanulás.

Isten változatlan, de a mennyben van változás, van újság és *van új ének is*. A mennyei éneklés bizonyára nagy örömforrás az éneklőnek, mégsem a szórakozás vagy szórakoztatás a célja, és nem is önmagáért van, hanem Isten dicsőítését szolgálja. Az örömeK, a hálaének a spontán megnyilvánulása.

Mikor szoktál énekelni? Csak az Isten házában? Vagy még ott sem? ÉnekleK-e a gyülekezettel *mindig* a közös énekeket? Vagy csak álldogálsz meg üldögélsz, esetleg mormolsz valamit, míg mások szívből, imádkozó lelkiülettal az Urat keresik? Aki még az éneklésbe sem kapcsolódik bele, aligha fog imádkozni, aligha kezdeményez testvéri beszélgetést, aligha épül és épít – s ha meg nem változik –, aligha marad meg a gyülekezetben, az Úr mellett. Aki nem tud örülni az Úrban, nem ismeri az öröm legigazibb ízeit!

Énekre fakad-e az ajkad, ha valami nagy öröm ér? Nem mindenki költő vagy zene-szerző. Nem mindenki tud új éneket írni egy-egy élmény nyomán, de ha valóban túl-árad benned a hála, bizonyára eszedbe jut egy aktuális dicséző ének, és máris énekle-d, dúdoló-d, vagy épp füttyülő-d.

És még egy fontos dolog: *A szöveg az elsődleges!* A szöveg kap zenei kiegészítést. Nem azt akarom mondani, hogy a zene önmagában – szöveg nélkül – nem lehet eszköz Isten dicséretére, de azt igen, hogy ha a megzenésített versek előadásakor elsikkad, ért-hetetlené válik a szavakban kifejezett dicséret, az éneklés könnyen elveszítheti célját. Sajnos elég sokszor lehet hallani olyan kórusprodukciókat, ahol nagy figyelemmel sem képes a hallgató megérteni a szöveget. Arra is van példa, hogy művészek hitt artiku-lációval az énekes (különösen szólisták betegsége!) tudatosan „mossa el” a szöveget. János olyan pontosan értette az angyalkórus énekét, hogy szó szerint le tudta jegyezni!

Nemcsak kérubok, szeráfok, angyalok dicsérik Istent a mennyben, hanem emberek is. Megszámlálhatatlan sokaság, fehérbe öltözve, kezükben pálmaágakkal. Ők azok, akik a földi nagy nyomorúságból érkeztek (és nem a nagy nyomorúság elől ragadtattak el, ahogy egyes felekezetek tanítják!), akik a Barány vére által tiszták. Az ő számukra vége van a földi üldöztetésnek, nem éheznek, nem szomjaznak többé, és Isten letörli köny-nyeiket (7:9–11).

Győzelmi ének is hangzik a mennyben. Azok, akik legyőzték a fenevadat, Mózes énekét zengik hárfakisérettel (15. rész).

Menyegzői ének található a 19. részben. „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Iste-nünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Barány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba.” A menyegző a várakozás beteljesedésének örömét jelképezi, az égi Vőlegény és a földi menyasszony, Krisztus és az ő népe szétbonthatatlan közösségre jut. „Boldogok, akik hivatalosak a Barány menyegzőjének vacsorájára.” Boldogok, akik ott fognak énekelni. És boldogok, akik az éneklést, a kórusmunkát, a zenét már itt a földön egyértelműen az ő dicsőségének szentelik.

Mondhatná valaki, hogy *mégiscsak túlzás ilyen „materiálisan” írni a mennyei esemé-nyekről*, hisz tulajdonképpen alig van fogalmunk arról, hogy mi is lesz ott. Valóban keveset tudunk, s azt a keveset is képekben mutatja meg nekünk az Úr. Ez a közlési mód az, ami szinte kötelez bennünket, hogy megmaradjunk a képeknél, hisz a mögöt-tük rejlő valóságot tényleg nem ismerjük. Ilyen kép a mennyei kórus is. Hogy valójában mit jelöl, nem tudjuk. Hogy a szellemi lények miként énekelnek, nem tudjuk. De azt igen, hogy az ének és a zene itt a földön az egyik legalkalmasabb eszköz Isten dicséreté-re. Műveljük hát lelkesen, örömmel, a „mennyei szempontok” figyelembevételével!

Ifj. Almási Mihály

Van-e ír ... ?

Fáj a fejed? Beveszel hamar egy pirulát, s nyoma sincs már.
Vagy ha elégtelen ez, gyógyszerre más is akad.
Ó, de ha fáj a szíved, van-e ír, mi hatásos a sebre,
képes-e orvosi szer balzsamot adni reá ... ?

(1955)

Balog Miklós